

Můj překvapivý návrat do minulých a budoucích životů

Již delší dobu jsem přemýšlela o tom, že bych chtěla zažít návrat do svých minulých životů tak, jak to popisuje americký profesor psychiatrie **Dr. Brian Weiss** ve svých knihách, z nichž nejznámější kniha **Mnoho životů, mnoho mistrů**, světový bestseller, vyšla v Čechách již ve třech vydáních a o které debatovala i Oprah ve svém televizním pořadu.

Pátrala jsem po někom, kdo hypnotické návraty, reinkarnační regresí, praktikuje v Čechách, až mě napadlo, proč si nezjistit, zda Dr. Weiss nepořádá semináře i v Evropě. Určitě nebyla náhoda, že jsem pouhý týden před jeho letos jediným evropským působením objevila, že tu existuje možnost prožít jeho intenzivní třídní seminář v celkem dostupném Římě. Letenky, hotel i vstupenku ještě měli, dcera měla být na školním výletě, manžel na služební cestě, nic mi tedy nebránilo odjet. Těšila jsem se na setkání s průkopníkem regresí, který již před 35 lety na základě úspěšného vyléčení svých pacientů prokázal, že reinkarnace a duchovní světy jsou skutečností. Protože mě inspiruje svým osobním posláním: „*součástí mého životního záměru je přeměňovat strach v lásku a moudrost.*“ (**Minulými životy k uzdravení**), chtěla jsem ho osobně poznat.

Na základě výzkumů Dr. Weisse a zkušeností s tisíci pacientů se ukazuje, že naše životy v této dimenzi, na tomto světě, jednou skončí. Jsme tady pouze v jakési škole, třeba až 68krát, jako pacientka Catherine. Měníme rasy, náboženství, pohlaví i ekonomické postavení, protože naše poznání musí být všestranné. Se stejnými lidmi se setkáváme znovu a znovu, i když se naše vzájemné vztahy mění. „*Jsme tady proto, abychom se učili, nikoliv abychom trpěli. ... Jediné, co musíme udělat, je znovu probudit svou paměť, rozpomenout se. ... Pobývat ve fyzické podobě není pro nás normální stav. Naším přirozeným stavem je duchovní podoba.... Všichni jsme duše .. některé ve fyzické podobě, jiné ve stavu obnovení.*“ (**Poselství mistrů**). Všechny životy na Zemi prověřují naše ctnosti, neřesti, provinění vůči druhým i sobě samým. Zdokonalujeme svou duši skrze harmonii a rovnováhu, lásku a moudrost. Rodíme se s nadáním, schopností a inteligencí, které si přinášíme z jiných životů. Přinášíme si však nejen schopnosti, ale i vinu. „*Máme dluhy, které musejí být splaceny. Jestliže vinu neodčiníme, neseme si ji do dalšího života ... abychom ji odčinili v něm. Vyvíjíme se splácením svých dluhů. ... Když to nedokážeme, naše břemena ztěžknou. S každým dalším životem, jímž projdeme, aniž odčiníme své viny, bude ten další těžší a složitější. Podaří-li se nám viny odčinit, bude další život příjemnější a snazší. ... Vybíráme si, kdy vstupujeme do tělesného stavu a kdy jej opouštíme. Víme, kdy jsme vykonali to, co jsme vykonat měli. ... Je to tehdy, když člověk ví, že ze života už nic nevyzíská. ... Naše tělo je jenom vozidlem, když jsme tady (na Zemi). Jen náš duch a naše duše trvá navěky. ... Neustále se vyvíjíme. Když se dostaneme na spirituální úroveň, vyvíjíme se i tam. ... Některé duše se vyvíjejí rychleji než jiné,*“ (**Mnoho životů, mnoho mistrů**). „*Čím více milujeme a čím jsme moudřejší, tím budeme na druhé straně na vyšší úrovni.*“ (**Poselství mistrů**)

V souladu s myšlením Dr. Weisse jsem se rozhodla, že na své cestě do Říma nechám vše plynout tak, jak to přijde, budu si všímat znamení, která dostanu. „*Je nesmírně důležité, abychom v životě věnovali velkou pozornost náhodným okolnostem, souběžným dějům a okamžikům deja vú, neboť často představují propojení našeho duchovního plánu a skutečné cesty, po které kráčíme. Když se rozpomeneme, ... začínáme rozumět... Jakmile se zbavíme strachu, zmizí i překážky.*“ (**Poselství mistrů**)

A že se budou dít 'zvláštní' věci, jsem pochopila hned při příjezdu AAA taxi, jeho řidičem byl bývalý zaměstnanec Tchibo, kterého jsem řadu let neviděla. Návrat do minulosti mohl začít. Po dlouhé době jsem cestovala v zahraničí sama a připadala jsem si jako Julia Roberts v první části filmu „Jist, meditovat, milovat“ – potkávala jsem řadu lidí, kteří mi sami od sebe chtěli pomoci, když už má jinak silná intuice ohledně správného směru (např. z metra/autobusu do hotelu) slábla. Možná jsem vyzařovala více energie než obvykle, ale veškerá náhodná setkání byla hodně intenzivní, jako by se všichni se mnou najednou chtěli dát do řeči, zdravít mě, ujistit mě, že cesta, na kterou jsem se vydala je ta správná. Rozhodně mě to naplňovalo. Asi bych měla častěji 'putovat' sama po cizích zemích.

V den semináře jsem první neitalskou anglicky mluvící duši potkala ve frontě na dámské toalety. Říkala jsem si, že asi pro mě má nějaký vzkaz a tak jsme se s třicetipětiletou Malajkou seznámili. Regresní terapií se zabývá již 10 let. To, že její nespočetné certifikáty, cenné kontakty z východního spiritualistického světa a pravidelné každoroční měsíční pobyty v buddhistických kláštorech nestačí k tomu, aby se stala mým zdrojem inspirace, jsem měla teprve poznat.

V sále, kde měl seminář probíhat, se sešlo tisíc lidí. Napadlo mě, že šance potkat někoho z Čech je asi minimální. Jak jsem se myšlila. Synchronicita fungovala. Dvě řady přede mnou seděla o něco mladší paní s českým časopisem v ruce. Dobrý signál pro seznámení. Vděčně naše setkání uvítala, také přijela sama, i když už se stačila seznámit s podobně starým Čechem, který shodou okolností seděl vedle ní. O přestávce se pak naše česká komunita rozšířila o novinářku, která uslyšela naši češtinu a přidala se k našemu debaternímu kroužku. Byla to ta samá novinářka, která se zasloužila o šíření myšlenky regresní hypnózy Dr. Weisse v Čechách, reportáž z jeho jednodenního kurzu v Londýně publikovala již loni.

Dr. Weiss nezklamal, okamžitě si získal mé sympatie. Na nic si nehrál, bylo vidět, že je tu kvůli svému poslání, ne kvůli odměně, kterou obdrží od pořadatelů. Publikum bylo převážně italské, jen asi 10% cizinců, celkově tři čtvrtiny žen a čtvrtina mužů. Poměrně dost rukou se zvedlo při otázce, zda někdo tuto regresní terapii na semináři Dr. Weisse absolvoval. Hned nás proto jako skupinu zařadil mezi pokročilejší. Při první regresi jsme se zaměřili na návrat do našeho dětství, do doby před narozením, kdy jsme byli v matčině bříše a nakonec jsme šli ještě dál do minulosti. Byla jsem překvapená, že i když jsem poměrně hodně analytická a používám více levou, logickou, část mozku, přesto jsem se viděla jako dvouleté dítě utíkající s otevřenou náručí a širokým úsměvem ke své matce: „maminko!“. Do mateřského lůna jsem nenahlídla, ale při větším návratu do minula jsem se viděla jako naprosto šťastné a bezstarostné dítě na obláčku, koukající se dolů na Zemi. Výklad může být různý. Byla jsem ve stavu mezi dvěma životy? Měla jsem si připomenout, že umím být šťastná? Že jsem štěstí už zažila? Obvykle se lidé vracejí při regresi do těch životů, které nějak souvisejí se současností a je to tak proto, aby se z minulosti poučili, vyléčili si tak stará traumata a mohli tak začít žít bezstarostnější a hodnotnější život. Jak se později ukázalo, téma umět žít ve štěstí mě provázelo po celé tři dny.

Podle důkazů Dr. Weisse jsou všechny duše lidí na světě jsou propojeny a tudíž bychom k sobě měli být ohleduplnější a vstřícnější, měli bychom dávat svému okolí více lásky. Se svými blízkými lidmi nežijeme jen tento současný život, již jsme se společně sešli v řadě minulých životů, i když jsme tenkrát měli jiné role v rodině či jiné pohlaví. Navíc naše duše vyzařují energii do okolí a předměty, které používáme, mají také paměť, kterou jim naše duše vtiskly. A protože nejlepší důkaz je osobní prožitek, Dr. Weiss nás nechal udělat cvičení ve dvojici – každý z nás se měl stát médiem, který získá poznatky z druhé strany o druhé

neznámé osobě – ve formě symbolů, metafor či vizí. Myslela jsem si, že snad ani tento úkol nezvládnou, byla jsem přesvědčená, že jsem těžko hypnotabilní, ale jak se ale ukázalo, často není problém zachytit zprávu, ale uměním je tuto zprávu 'přečíst', správně ji interpretovat, přiznat si 'pravdu' v případě, že ty signály nejsou zrovna pozitivní.

Při výměně osobního předmětu s partnerem jsem spolupracovala s Malajkou. Dostala můj prstýnek, mě na oplátku dala svůj telefon. Při řízené regresi z mého prstýnku Malajka viděla kánoi na řece, ve které pádluje mladá dívka a po břehu za ní s otevřenou náručí a láskou utíká mladík. *Bylo to zajímavé, Malajka nemohla vědět, že prstýnek mi dal můj manžel a že se v mládí věnoval vrcholové závodní kanoistice, zamlada jsme často jezdili na vodu.* Malajka si pak ještě vybavila scénu, kdy jsme šťastní a společně si s dvěma prstýnky přiřukáváme stejně tak, jak se to dělá se šampaňským. *Asi proto, že ten prstýnek má i svůj vlastní příběh – krátce poté, co jsem přišla o práci, mi vypadl i diamant, který v něm byl, teprve letos po třech letech jsem k narozeninám dostala opravený prstýnek, mezitím jsem ho nosila i bez kamínku, byl pro mě symbolem spojení s manželem, ne nutně symbolem ukazování statutu ostatním.* Z mobilu Malajky jsem cítila energii stresu, stála sama na kraji jezera, v okolí hor se zeleným porostem podobným Thajsku, chtěla křičet, ale nešlo to, do pusy jí vítr zanesl vlasy a umlčel ji, ona byla frustrována z toho, že nemůže křičet. Při diskusi, co by tato scéna mohla znamenat, Malajka potvrdila, *že měla prý před časem delší vlasy, byla v buddhistickém klášteře, křičeli na kraji jezera, učili se řídit své emoce.* Postupně během dalších dvou dní jsem z jejího chování pochopila, i když se už deset let věnuje spirituálním otázkám, nedokáže je žít v praxi. Nedokáže si užívat daného okamžiku - Dr. Weiss tomu stavu zklidněné mysli říká *'zpomalit a přivonět ke květinám'*. Vyrušování ostatních sms-kováním, pozdními příchody, zakázané nahrávání semináře, předbíháním ve frontě a podobné věci mě utvrdily, že Malajka zůstávala napořád tím samurajem, kterého vídávala ve svých stavech regresní hypnózy a vždy ho na konci života viděla zabitého - umlčeného.

Přesto jsem byla vděčná, že jsem ji na své pouti potkala. Protože se za těch deset let naučila řadu technik, mohla mi ukázat, jak správně meditovat a získala pro mě informace z 'druhé strany'. *Musím se naučit smířit se s věcmi tak, jak jsou a ještě omezit své ego.* Intuitivně jsem věděla, že má pravdu. Braní věcí tak, jak jsou, smíření se se smrtí, mi vždy dělalo problém. Škoda, že jsem neznala regresní terapii již dříve. Mnoho let jsem se hledala na odpověď na otázky, proč mi blízcí lidé umírají anebo těžce onemocní. Proč musím tolik měsíců i let strávit péčí o milované osoby na jednotkách intenzivní péče. Sestra umřela v 19 letech na neléčitelný Ewingův sarkom – po 4,5 letech trápení, mezi Motolskou nemocnicí a domovem. Můj první kluk umřel ve 26 na infarkt. Dávala jsem neúspěšnou první pomoc své pratetě doma na zahradě, zasáhla jsem, i když jsme projížděli okolo náhodné automobilové bouračky, na mé narozeniny před mýma očima spadl ze srázu ve francouzských Alpách známý a jen díky naší pomoci oslavil po půlročním kómatu návrat mezi živé. Tenkrát téměř všech případech - přes veškerou mou snahu a pomoc – lidé umírali. To, že mohu svou energií léčit, jsem si uvědomila až v posledních třech letech, když jsem konečně zažila pozitivní výsledky – třeba když jsem pomohla své mámě k vyléčení bez následků po krvácení do mozku v důsledku prasknutí výdutě (aneurysma) anebo když ji následně po půl roce diagnostikovali rakovinu plic a ona měla pooperační komplikace, pomohla jsem i manželovi při bolestech díky vyhřezlým plotýnkám. Držela jsem svou kadeřnici za ruku, když zkolabovala. Péče o její zdraví byla pro mě přednější, než mé barvou následně zničené vlasy. Nikdy jsem neměla dilema, jestli zasáhnout či ne, intuitivně jsem věděla, co a jak mám dělat, jen jsem si nedokázala vysvětlit, proč se to děje zrovna mně. Malajka mi nastavila překvapivé zrcadlo v souladu s učením Dr. Weisse – *byla jsem to já, kdo si vybral, že tu pro ty své blízké budu a pomohu jim, až to budou potřebovat.* A to ještě nevěděla, že mi den na to jiné médium,

Irka, sdělí, že jsem v minulosti schopnost léčit měla, protože jsem minimálně dvakrát byla šamanem – jednou v Peru a jednou v Mongolsku.

"Největšího růstu a pokroku dosáhne naše duše právě v těch nelehkých životech. Snadné životy pro nás jsou spíše odpočinkem. .. Je pravda, že zdolávání překážek a obtíží duchovní pokrok urychluje .. těžká břemena volí právě ty nejsilnější duše, protože pro ně znamenají velkou příležitostí k duchovnímu růstu. .. Pravděpodobně proto si člověk při regresi častěji vybavuje právě tyhle nelehké životy. Ta snadnější, ona období odpočinku, obvykle nebývají tak významná. " (Minulými životy k uzdravení.)

Při další regresi jsem se vypravila do svého života na francouzském dvoře 18.-19. století. Nevím, jakou roli jsem tam měla, byla jsem naprosto šťastná, mladá, důvěřující, bohatá a krásná Viktorie, říkali mi Viki. Když nás Dr. Weiss přesunul na konec tohoto života, do dne smrti, viděla jsem vystavené tělo na podstavci, pořád dobře vypadající ženy, které její blízcí oplakávali. Intuitivně jsem cítila, že jsem umřít nechtěla. Nechápala jsem, ale jakoby mě někdo zradil, i když jsem se ke všem chovala pořád dobře. A co si mohu odnést do současného života? Je lepší spojit krásu s moudrostí a předvídavostí, a hlavně – rozpomněla jsem se na to, že jsem uměla být šťastná a žít naplno v daném okamžiku.

V dalším regresivním cvičení jsem se ocitla v roli statného bělocha – zarostlého poustevníka – mudrce – uprostřed lesů. Měla jsem na sobě obyčejný hnědý dlouhý hábit a v ruce dřevěnou hůl. I když okolo mě byla jen příroda, její klid, připadala jsem si šťastná a vyrovnaná. Nepotřebovala jsem hmotné statky, ani lidi, tento život byl tak jednoduchý a prostý. Svou smrt jsem viděla z výšky. Lvíce rozsápala mé tělo na kousky. Kdyby tenkrát se mnou někdo byl, mohli jsme se ubránit – i když jen dřevěnými holemi. Člověk nemůže žít jen sám. Má moudrost mi byla k ničemu, nemohla jsem ji předávat dále, nezůstali po mně ani žádné děti, nikdo po mně ani netruchlil, neexistoval nikdo, kdo by ty mé ostatky pohřbil.

Další úkol jsme opět měli absolvovat ve dvojici. Tentokrát jsem se shodou okolností dostala k postarší, ca 55-leté Irce. Ve tmě jsme se měli po řízené regresi dívat na obličej partnera/partnerky a soustředit se na měnící se obrazy. Nikdy bych nevěřila, že uvidím ten barevný film, kdy se obličej proměňují jeden po druhém. Viděla jsem v ní mladou Indiánku, starou prostou ženu na venkově, statného a svalnatého Mongolce a moudrou ženu s laskavými očima. Nakonec jsem jí viděla bez levé části obličej a okolo levé tváře jsem viděla a cítila červenou barvu. Když jsem se jí ptala, jestli jí některé z těch rolí připadají povědomé, zmínila se, že už jí někdo řekl, že byla starým Indiánem. O ostatních věcech nechtěla mluvit. S regresivní terapií měla již desetileté zkušenosti, ve svých minulých životech byla již několikrát, akorát se za ně asi trochu styděla. Nakonec se přiznala mé nové české kamarádce, že sama sebe v minulých životech vždy viděla jako muže-válečníka, který je nakonec zabit – proto ta krev, kterou jsem viděla. Prý teprve na tomto semináři poprvé ve své smrti nebyla sama. Ona v roli válečníka umírala vedle svého přítele. Jsem si jistá, že zažila i příjemné životy, protože se přeci učíme zažívat všechny situace, jen si je v minulosti díky svému nastavení mysli nevybavovala. Já jsem se, na oplátku, díky Irce, která v tomto cvičení vystupuje jako médium mezi dvěma světy, dozvěděla, že jsem byla válečníkem v Římě (v období Velké říše římské), byla jsem prostou-chudou hezkou mladou dívkou, mužem se zohaveným obličejem (bez nosu), a pak opět muži – šamanem v Peru, připravujícím rituál a šamanem v Mongolsku.

Po zbylý čas nám ten den Dr. Weiss na dobrovolnících demonstroval, jak jeho regresní hypnóza funguje, na závěr jsme měli skupinovou meditaci a možnost získat podpis Dr. Weisse do naší knihy. Prohodili jsme spolu pár slov, že jsme z Čech a že bych ho někdy v Čechách ráda uvítala. Náš rozhovor byl intenzivní, i když slova byla obyčejná. Několikrát pak během semináře Čechy zmínil. Moc ráda bych individuální regresi s Dr. Weissem zažila, věřím, že je toho tolik v mém nevědomí zajímavého, že by stálo za to odkrýt to a prozkoumat. Třeba bych zrovna já dokázala přinést další poselství od Mistrů.

Poslední den jsme se po úvodní relaxaci přešli regresní hypnózou nejen do minulosti, ale i do budoucnosti. Výtahem jsem nejprve 'sjela' dolů do svého života řeckého filozofa – viděla jsem mladíka v bílém hábitu, prostých sandálech a s korunou z myrty kolem hlavy. Mohlo to být v dobách Platóna, Aristotela, Sokrata. Bylo teplo a svítalo slunce. Chodila jsem mezi lidmi a mluvila s nimi anebo řečnila k davům. Kontakt s lidmi jsem milovala, měla jsem pocit, že pomáhám každému jednomu z nich žít lepší život. Cítila jsem jejich respekt a obdiv. Když jsem opět prožila, jak snadné bylo jít mezi lidi a mluvit k velkým zástupům, měla jsem pocit, že získávám větší sebedůvěru a myšlenkovou svobodu. Smrt v tomto životě jsem si vůbec nevybavila, možná už jsem byla po třech dnech semináře příliš psychicky unavená, abych se rozpomínala.

Do budoucnosti jsem 'vyjela' pomyslným výtahem 'nahoru'. Podobně jako v knize Paolo Coelho Alef se člověk může dostat do dimenze, kde minulost, přítomnost a budoucnost existuje současně, Dr. Weiss nás posunul do období za 150 let. Nelze přečíst budoucnost současného života, ale mohli jsme nahlédnout, jak to bude vypadat na Zemi. Do tváře jsem si neviděla a naši matička Zem teď pro mě byla hodně daleko, pohled z vesmíru však stačil na to, abych zaznamenala výbuch bílého hříbu ničícího vše v okolí. Bylo mi z toho smutno, kam až jsme to my, lidé, nechali zajít. Ale byla jsem i vděčná, že v tu dobu nejsem zrovna ve fyzické podobě na Zemi a že nemusím zažívat to peklo. Pak nás Dr. Weiss posunul v čase ca za 300 let a to už jsem se posouvala dále ve vesmíru, Země už nebyla na dohled, zahlédla jsem jen jakoby průhledné zvláštní osoby, které měli schopnost odejít ze své podoby anebo se zase zhmotnit. Stejně tak i za 600 let bylo vše tak daleké a neosobní. Málo emocí, méně stresu. Jiné formy. Chyběla mi ta hřejivá matička Země. Za 1000 let jsem opět viděla moře, krásně zelený tropický les a strašně málo civilizace. Vonělo to tam a ptáci zpívali. Vše bylo klidné, jen ty lidi nebo jejich příbytky jsem nezahlédla. Byla to Země anebo nebyla? Dr. Weiss říká, že statisticky zaznamenával, jak vidí jeho klienti budoucnost a překvapivě více jak 90% z nich shodně mluví o katastrofě a spálené zemi ca za 300 let. V tomto období se také sníží počet lidí na zeměkouli a ti, co přežijí, budou prý dál žít v lásce a porozumění. Budoucnost není ještě rozhodnuta, je to na nás, jestli si uvědomíme hrozbu jejího zničení a začneme s tím něco dělat. Pochopila jsem, že pokud by většina lidí prošla progresivní terapií, naše Země by měla šanci na přežití, neboť by lidé nechtěli dopustit, aby došlo na Zemi ke zkáze. Hned mě napadlo, jak bych já sama mohla pomoci. Touhu naučit se tuto metodu mám a cesta se objeví, pokud to jednou má být moje poslání. Uvidíme.

S budoucností souviselo také poslední cvičení, které jsme opět dělali v dvojici. Opět jsme si vyměnili osobní předmět s neznámou osobou – pro mě to tentokrát byla bílá indická Angličanka. Opět ode mne dostala prstýnek, o kterém byla řeč již na začátku a na oplátku mi dala své hodinky. Dostala jsem od ní pro sebe následující zprávu. *Prstýnek má v sobě spoustu pozitivní energie. Stojím šťastná v Londýně na Russel Square a na někoho čekám. – střih - Mám nové červené cabrio, jsem šťastná a oslavujeme s ostatními.* Je pravda, že mám auta bez střechy ráda, jezdím s jedním takovým třináctiletým, nové auto z finančních důvodů neplánujeme, doposud jsem dávala černé nebo modré barvě přednost. A Russel Square? Ještě

jsem tam nikdy nebyla. Na google maps jsem si našla, že tam jsou dvě univerzity, několik firem tam má kanceláře, je tam i muzeum. Byla jsem naměkko. Nejvíce na tom všem mě dojalo - ne kde jsem a co vlastním, ale že jsem šťastná. Angličance jsem slíbila, že jí dám vědět, pokud se něco z toho, co viděla, vyplní.

Jsem vyrovnaná a trpělivá a věřím dr. Weissovi, že všechno se stane, kdy se to má stát. Život nelze urychlit a nemůžeme se vyvíjet podle schématu, jak bychom si to přáli. Na své cestě do Říma jsem poznala, že nikdy nejsem sama. Dostávala jsem řadu signálů v průběhu celého pobytu. V sobotu mě překvapil Brazilec Sergio, usměvavý číšník v hotelu, ve kterém jsem chodila na snídani, zničehonic dostal vnuknutí, že musí za mnou běžet k výtahu, obejmout mě a popřát mi hodně štěstí do života. To objetí však nebylo na úrovni muž-žena, ale spíše jako duchovní a jeho žák. Ještě více mě však překvapil místní mladý italský kněz, který si zpíval a trochu i rapoval při zvuku písně z mobilu, když se blížil k autobusové zastávce. Nejprve mě napadlo, že bych to měla natočit, protože mi nikdo neuvěří, ale nechtěla jsem rušit jeho soukromí. Po chvilce jsem už slyšela i slova písně, kterou nahlas zpíval. Byl to církevní chorál, v angličtině (!), NE Italštině a jediné, co jsem zřetelně zaslechla bylo „*You are not alone*“, tedy „nejsi nikdy sama“. Opět maximální synchronismus s učením Dr. Weisse. Vtom přijel autobus do Vatikánu, kněz nastoupil, vyměnili jsme si chápající usměvavé pohledy a on odjel.

Díky Brianu Weissovi jsem měla jedinečnou příležitost zažít na vlastní oči minulé životy, které dokazují, že člověk na své pouti musí zažít protiklady - bohatství/chudobu, slávu/samotu, krásu/ošklivost, aby se jeho duše mohla vyvíjet. Asi proto, že jsem to zrovna teď potřebovala, jsem se vrátila právě do období, kdy jsem byla nejšťastnější - jako řecký řečník, moudrý poustevník, pomáhající šaman a krásná Viktorie. Štěstí mě snad čeká i v budoucnosti. Dostala jsme novou energii a posbírala odvahu o svém putování napsat. I když je toto téma u nás v Čechách ještě téměř tabu, věřím, že tímto příběhem pomohu rozšířit obzory i ostatním, protože *všichni z nás máme daleko větší schopnosti, než jaké využíváme. Nejsme jen fyzická těla, jsme duše. Skutečný růst je vnitřní proces. Pouze my sami můžeme dosáhnout svého cíle, neboť koneckonců cesta domů je cestou vnitřní – osobním návratem. Musíme jen důvěřovat a pak už stačí se rozpomenout*. **(Poselství mistrů)**.